

Slikar Franc Novinc z Godešiča

Akademski slikar Franc Novinc je bil rojen 24. 11. 1938 na Godešiču pri Škofji Loki. Po maturi na Šoli za oblikovanje v Ljubljani (1959) se je vpisal na študij slikarstva na Akademiji za upodabljajoče umetnosti v Ljubljani. Diplomiral je leta 1964 pri prof. Francetu Miheliču in prof. Maksimu Sedeju. Prvič je samostojno razstavljal leta 1965 v Škofji Loki. Med letoma 1965 in 1969 je bil zaposlen kot restavrador na Zavodu za spomeniško varstvo v Ljubljani. Leta 1969 je dobil status svobodnega umetnika in postal član Društva slovenskih likovnih umetnikov. Od leta 1989 je član Združenja umetnikov Škofja Loka. Leta 1985 se je zaposlil kot docent na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani. Leta 1991 je bil izvoljen za izrednega in leta 1996 za rednega profesorja za risanje in slikanje.

Od leta 1969 svoje slike redno predstavlja na samostojnih in skupinskih razstavah. Med nagradami, ki jih je prejel za svoje slikarsko delo, so:

Akademski slikar Franc Novinc.

(foto: Marko Tušek)

nagrade na Ex tempore v Piranu (1968, 1972, 1981), Župančičeva nagrada (1973), nagrada na Bienalu mladih na Reki (1973), 1. nagrada na Dubrovniškem salonu (1979), nagrada Prešernovega sklada (1984), bronasta medalja Académie Internationale de Lutèce v Parizu (1984), Groharjeva nagrada Združenja umetnikov Škofja Loka (1987), priznanje Občine Škofja Loka – naziv častni občan (2008). Živi in ustvarja na Godešiču pri Škofji Loki.

Po zaključku študija na ljubljanski likovni akademiji se je Franc Novinc pet let posvečal restavriranju fresk in slik. V tem času si je uredil prvi atelje na tetinem podstrešju. Danes poznamo samo nekaj slik iz Novinčevega zgodnjega, poakademijskega obdobja. Slikal je figuralne in pokrajinske motive ter postopoma opuščal utišanost barvnih tonov, ki je bila kot ena od formalnih značilnosti slovenskega slikarstva v prvih povojnih desetletjih upoštevana tudi pri študijskem programu na ljubljanski likovni akademiji.

Konec šestdesetih let lahko slikarstvo Franca Novinca povežemo s skupino mladih likovnih umetnikov, ki je dobila ime po prvi skupinski predstavitvi na razstavi *Ekspresivna figuralika mladega ljubljanskega kroga* v Galeriji Kulturnega centra v Beogradu (1968). Njihova likovna usmeritev je naletela na več označb (ekspresivna figuralika, nova figuralika, novi realizem), skupina je bila dokaj neformalnega značaja, saj je razstavljala v različnih sestavih. Njeni osrednji predstavniki so bili Zmago Jeraj, Boris Jesih, Metka Krašovec, Lojze Logar in Franc Novinc. Med najbolj opaznimi predstavami so bile razstava v Mestni galeriji v Ljubljani in v Salonu Rotovž v Mariboru (1969) ter razstava *Ekspresivni figuraliki* (Atelje, 1970) v Moderni galeriji v Ljubljani, zadnja predstavitev pa je bila razstava treh članov (Z. Jeraj, M. Krašovec, F. Novinc) in neokonstruktivistov *Mladi slovenski umetniki* (Zagreb, 1972).

Večino skupnih potez »ekspresivnih figuralikov« srečamo tudi pri Novincu, ki se je odločil za intenziven kolorit in radikalno stilizacijo človeške figure, ki je bila razdeljena v medsebojno prepletene ornamentalne elemente. Stilizirani motivi so bili pogosto podkrepljeni s konfrontacijo dveh ali več intenzivnih barv. Na sliki *Krajina* (1969) sta to rdeča in modra, na kompoziciji *Ostra igra* iz istega leta se medsebojno spopadata barvita figuralna lika. Z motivnim svetom omejenih slikarjev je Novinca povezovala tudi erotična motivika.

Novinčeva osamosvojitev od akademijskih vplivov in iskanje lastnega sloga sta potekala vzporedno z opuščanjem barvno zadržanega slikarstva. Figuralni motivi so postali vedno bolj redki, kajti Novinc se je odločil posvetiti krajinski motiviki. Na tem mestu velja navesti nekaj misli o škofjeloški pokrajini kot enem od inspirativnih virov slovenskega impresionističnega slikarstva (v okolici Gorenje vasi, Trate in Godešiča je slikal Matej Sternen). Krajina na Novinčevih slikah ni več impresionistični pejsaž, temveč krajina, nastala pod vplivi aktualnih slikarskih smeri, mdr. ameriškega poparta in evropskega novega realizma.

Med prvimi krajinskimi motivi je bila hišica, postavljena ob cestni ovinek, ki vodi iz leve strani slike v sredino in se izgublja nekje v ozadju, visoko drevje pa

zapira ozadje tako na gosto, da je vmes le malo prostora za nebo. Dr. Wilfried Skreiner je v katalogu mednarodnega srečanja v dvorcu Retzhof pri Leibnitzu v Avstriji (1971) o Novincu zapisal: *»Téma slikarja Franceta Novinca je sosedova hiša v pokrajini, ki jo slikar opazuje z več strani. Novinc bogastvo barv in oblik izpeljuje v umetniško formulo. Z inspiracijo poparta se Novinčeve formule zaokrožujejo in zapirajo svojevoljno, ujete so v vibrirajočih in poenostavljenih obrisih, ploskvah in cikcak črtah, ki so barvno avtonomno obdelane. Čeprav je videti, kakor da bi slike izražale barve narave, jih slikar ne kopira, ampak uporablja po lastni zakonitosti, slikarski in hkrati antislikarski, opisuje in hkrati spreminja naravo tako, kakor da bi njegove oblike ne izražale oblik v naravi, ampak ravno nasprotno, in da s temi nasprotujočimi si elementi v naravi avtonomno gradi elemente v svoji umetnosti. Slike imajo poseben trpek mik; barve so poučne, ki ne oškodujejo in ne prikazujejo resničnosti. Tako nam Novinc prikazuje svoj lastni svet, sicer ne takšnega, kakršnega vidi, pač pa takšnega,*

Koridor za Lufthanso, 1972, akril na platnu, 135 x 120 cm.

(foto: Marko Tušek)

kakršnega on kot slikar ustvarja – umetni svet, v katerega mi ne moremo, ampak ga lahko samo vidimo v Novinčevih slikah.»¹

Med Novinčevo motiviko in njeno interpretacijo so se načrtno pojavljale napetosti, na primer na kompoziciji z zgovornim naslovom *Rastline žro hišo* (1971), ki temelji na kontrastnem odnosu oblik ter rdeče in zelene barve. Radikalni postopki stilizacije so krajinske motive spreminjali v sestave dekorativno poudarjenih čistih in jasnih oblik, prekritih s ploskovnimi nanosi intenzivnih barv. Postopki, ki jih je uporabljal Novinc, bi lahko vodili k depersonalizaciji motivike, vendar formalna plat nikoli ni prevladala nad vsebinsko podstatjo. Popartistična pokrajina, ki jo je upodabljal Novinc, je bila slikarjeva loška pokrajina, zlasti okolica Godešiča na robu Sorškega polja.

Franc Novinc se sprva ni odločil samo za slikanje neokrnjene narave ali nostalgичno ubranega pejzaža, na primer travnikov in polj takšnih, kot so jih bili domačini stoletja navajeni obdelovati z lastnim delom in s pomočjo živine. Na nekaterih Novinčevih slikah iz začetka sedemdesetih let je prisoten pravcati vdor civilizacije v naravo. Na kompoziciji *Na našem travniku* (1970/1971) je naslikal veliko Michelinovo figuro (reklama za avtomobilske plašče michelin), na kompoziciji *Koridor za Lufthanso* (1972) je med svetlobnimi prameni naslikal sledi vodne pare, ki jih v ozračju pusti letalo.

Eden od značilnih motivnih elementov so tudi postali veliki beli kamni in balonasti oblaki, ki visijo nad travnikom. Vsi motivi na Novinčevih slikah so bili ostro zarisani in prekriti s ploskovnimi nanosi barv. Podobne pristope je uporabil tudi pri grafikah v tehniki sitotiska.

Leta 1972 je začel slikati kompozicije, pri katerih je mogoče zaslediti vplive fotorealizma. Na sliki *Vrane* (1972) je naslikal sveže zorano njivo z jatami vran, kup gnoja na njivi pa je osrednji motiv slike *Strnišče* (1972).

Med Novinčevimi fotorealističnimi motivi sta bila tudi polje z velikimi košarami krompirja v prvem planu, in jerbas s hlebcom kruha.

Njegov osrednji slikarski motiv je postala pokrajina, s sledmi človeka v njej. Poudariti velja, da je temeljni vzgib za nastanek Novinčevih kompozicij osebna izkušnja. Pobude za motive je črpal iz spominov na mladost, na doživljanje kmečkega dela in narave, na pripovedi, ki jim je prisluhnil kot otrok, na ljudsko izročilo, mitologijo in običaje, ki imajo korenine v davni preteklosti.

Slika *Praprotno kresne noči* (1974) prikazuje običaj, po katerem so napuljeno praprotno dali pod mizo in odprli okno, da je lahko notri prišel spat Janez Krstnik. Pobuda za sliko *Hudiči v Godeških dobravah* (1973), ki je nastala v okviru cikla čarobnih noči, je bil običaj, ki izhaja iz poganskih časov: na štoru pri pravkar posekanem drevesu moramo narediti križ, da ponoči tja ne hodijo čepet hudiči.

1 Po: Pavlovec, Andrej: Iskanje novih poti v krajinarstvu / Razmišljanje ob delu slikarja Franceta Novinca, *Glas*, priloga *Snovanja*, 22. 12. 1971.

Strnišče, 1974, akril na platnu, 90 x 140 cm.
(foto: Marko Tušek)

Praprotno kresne noči, 1974, akril na platnu, 170 x 130 cm.
(foto: Marko Tušek)

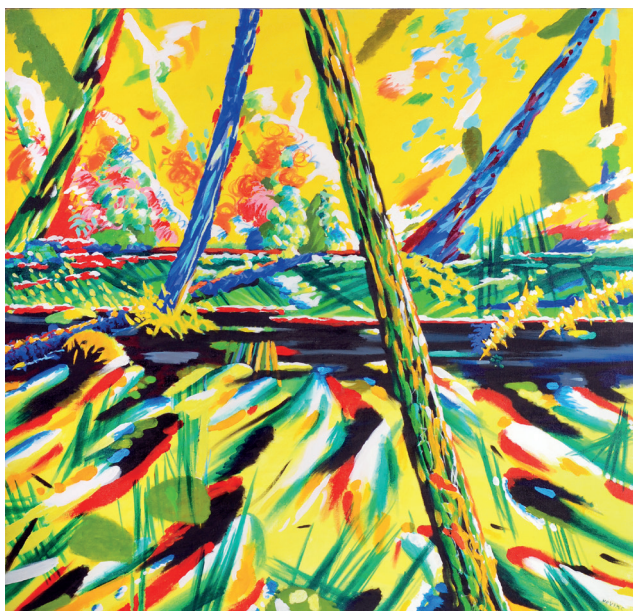
Konec sedemdesetih let se je v Novinčevem slikarstvu pojavila dokaj radikalna redukcija motivike. Njegove kompozicije, na katerih je ohranil samo nekaj motivnih elementov, ki jih je pomnožil in razvrščal v ritmična in barvna sosledja, so spominjale na ameriško *pattern* – (vzorčno) slikarstvo. Kompozicijska gradnja s poudarjenimi horizontalnimi nivoji in barve, ki jih je Novinc nanašal z drobnimi, natančnimi potezami, sta oblikovali polja cvetoče in zoreče ajde in travnike, katerih intenzivno zeleno barvo je poudarjala sončna svetloba. Barva je bila najdejavnejša likovna prvina na Novinčevih platnih. Kot bomo lahko videli, se je kasneje s pravo raziskovalno poglobljenostjo ukvarjal z različnimi načini, kako doseči izraznost barve. Težnjo po barvno poudarjenem oziroma kolorističnem slikarstvu, pri katerem barva nima samo opisovalne vloge, temveč sega v izpovedni nivo motiva, lahko označimo za eno temeljnih značilnosti Novinčevega slikarstva.

Novinc se je leta 1979 pridružil jugoslovanski alpinistični odpravi na Mont Everest, na kateri so nastale risbe in akvareli (portretne skice udeležencev odprave in domačinov, motivi s Himalajskega pogorja). Kasneje je naslikal nekaj kompozicij z motivi gorskih vrhov in ledenikov. V tej mogočni, neokrnjeni naravi se človek počuti majhnega in nemočnega. Poudarjanje tovrstnih občutij je ena od značilnosti severnjaškega romantičnega slikarstva. Novinc se je s himalajskimi slikami približal odnosu do narave, ki ga je oblikovalo romantično gibanje v 19. stoletju in se je v različnih oblikah krajinskega slikarstva ohranilo do danes. Ta primerjava je samo ena od številnih, ki jih zasledimo v besedilih, objavljenih v katalogih, in v ocenah Novinčevih razstav.² Tako naj bi bilo njegovo slikarstvo nadaljevanje slikarstva slovenskih (post)impresionistov, s katerimi ga povezuje analitičen odnos do barve. Poleg že omenjenih smeri naj bi Novinc upošteval tudi nekatera ekspresionistična in fauvistična načela. V njegovi barvni paleti naj bi bili prisotni vplivi psihedelične umetnosti. Konec sedemdesetih let so ga nekateri likovni kritiki začeli uvrščati med predstavnike t. i. *nove krajine*. S tem poimenovanjem označujemo različna prizadevanja po aktualizaciji krajinskega slikarstva, ki so realistične pristope nadomestila z moderno ubranimi slikarskimi načini.

- 2 O slikarstvu Franca Novinca so pisali umetnostni zgodovinarji in likovni kritiki: Aleksander Bassin, Andrej Pavlovec, Janez Mesesnel, dr. Ivan Sedej, dr. Stane Bernik, dr. Cene Avguštin, Franc Zalar, Andrej Medved, Maruša Avguštin, dr. Mirko Juteršek, Meta Gabršek Prosenc, Zdenka Badovinac, Judita Krivec Dragan, dr. Milček Komelj in številni drugi. – Pri pripravi prispevka ob Novinčevi osemdesetletnici se je avtor oprl tudi na naslednja besedila in gradivo: Avguštin, Cene, besedilo v zgibanki ob razstavi F. Novinca *Everest* 79, Galerija v Mestni hiši, Kranj, 1979; *Ekspresivna figuralika*, katalog razstave v Moderni galeriji v Ljubljani, 1987; Avguštin, Cene, besedilo v zgibanki samostojne razstave v Galerie an der Stadtmauer, Beljak, 1989; »Veliko slikarjev majhne Slovenije« (pogovor s F. Novincem), *Teleks*, 19. 3. 1982; katalog samostojne razstave F. Novica v Mestni galeriji Ljubljana, Obalnih galerijah Piran in Umetnostni galeriji Maribor, Ljubljana, 1990; Pajk, Urša, Slikarski svet Franca Novinca ali vonj po zeleni barvi gozda in vranah na polju, *Loški razgledi* 49, 2002, str. 251–261; *Oaze prvobitnosti*, katalog samostojne razstave v Bruslju, 2010.

Močvirje, 1976, akril na platnu, 140 x 135 cm.
(foto: Marko Tušek)

Močvirje z bičevjem, 1988, akril na platnu, 130 x 135 cm.
(foto: Marko Tušek)

Gorenjska skupina slikarjev *nove krajine* je bila posebej izrazita, vanjo poleg Novinca uvrščamo tudi Hermana Gvardjančiča, Borisa Jesiha, Kamila Legata, Maria Petrića in Iveta Šubica.

V osemdesetih in devetdesetih letih preteklega stoletja se je Novinčev motivni svet obogatil z novimi motivi, pri tem pa je umetnik ostal psihološko vezan na domačo pokrajino, na nekdanje kmečko podeželje. Motiviko svojih slik črpa iz okolja, v katerem se je rodil, živi ter ustvarja (*genius loci*), pri tem pa je vzpostavil dva medsebojno povezana nivoja: upodabljanje konkretnega motiva (pejsaž), ki je vselej podkrepjen s čustvenim odzivanjem nanj, in doživetja in spomine na otroštvo.

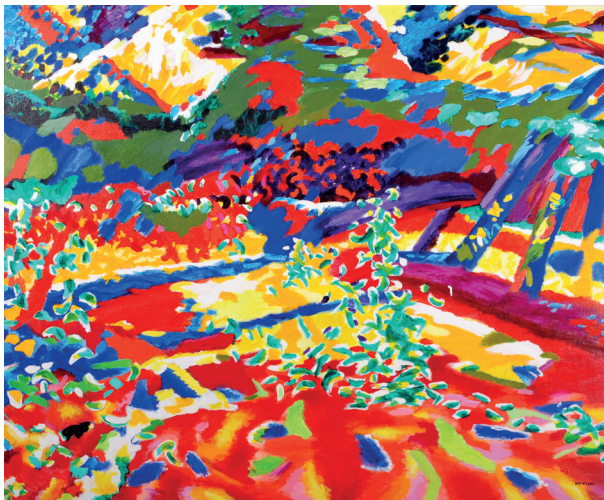
Prvi del zgornje opredelitve je tesno povezan z dejstvom, da Godešič, kjer je bil vedno njegov slikarski atelje, stoji na robu Sorškega polja. Novinc je takole opisal svoj rodni kraj: *»Godešič leži na nekakšni terasi. Spodnji del je močvirnat, čaroben svet Sore z rečnimi rokavi, z mistiko svetlobe in noči, včasih nekoliko strašljivih meglic, zgornji del, ki se od vasi razteza v dobrave in njive Sorškega polja, pa je tisti del, ki mi je bil na razpolago takrat, ko je bilo treba delati. Slednje me spominja na mladost, na delo na polju, trpkost, ko je bilo včasih tudi hudo. Ko danes gledam nazaj, se mi zdi, da je prav, da je bilo tako, saj sem le tako čutil zemljo, strnišče, dotik z rastlinami, s senožetmi, z žitom, ajdo ... V tem je bila realnost, ki mi je odkrivala drugačno lepoto.«*

Novinc je že med študijem začel slikati v naravi. Impulze, ki jih je prejel v njej, je nato v ateljeju študiozno interpretiral in dodeloval. Močna intenzivnost barv in spreminjanje oblik sta bili sredstvi, s katerimi je skušal *»... kar najbolj doseči psiho pokrajine, pa naj bo še tako narobe naslikano in deformirano«*. *»To je težko in ne uspe vedno. Ko sem platno prinesel domov, sem ga naslednji dan pogledal in videl, da je mnogo ostalo na tistem kraju, kjer sem bil, da v sliko nisem uspel vložiti tistega, kar sem hotel. Potem se začne boj, ali bom zmogel ali ne. To je trenutek, ko se je potrebno osvoboditi realnosti in pripovednosti, vse skupaj je treba spremeniti v lasten jezik, v neki način, ki nastaja spontano v tebi. /.../*

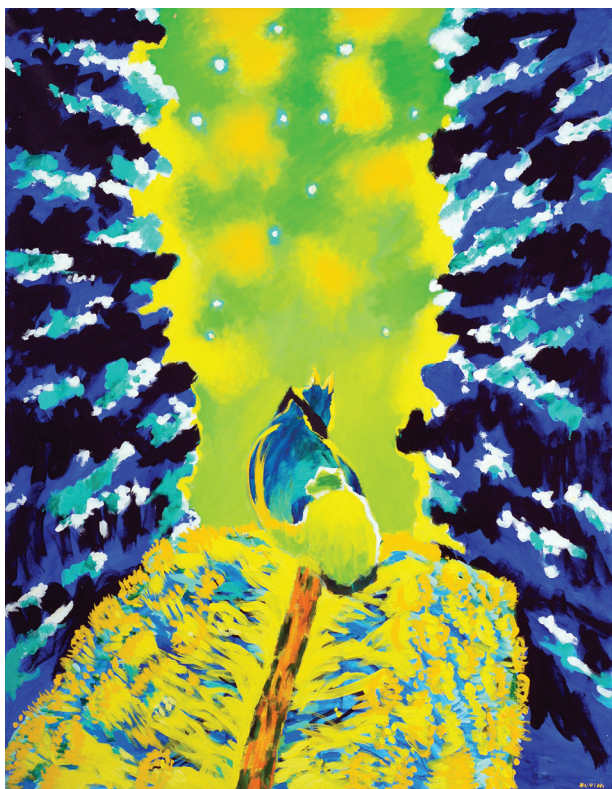
V naravi sliko zagledaš v vsej svoji barvitosti, skiciraš, jo prineseš v atelje in ji dodaš potrebni psihološki moment, ki ga zunaj zelo težko dosežeš. V ateljeju se začne boj, ali boš sliko napolnil s psihološkim in v njej uspel ujeti to nenehno trepetanje ali pa bo postala posplošena slika, v kateri barva ne bo izražala ničesar.«³

Franc Novinc spada med izrazite koloriste. Na začetku osemdesetih let ga mdr. srečamo med člani skupine *Barva*. Barva je najbolj sugestivna in najdejavnejša likovna prvina na njegovih slikah in delih na papirju. Slika s polnimi čistimi, močnimi, žarečimi barvami. Uporablja akrilne barve, ki imajo drugačno intenziv-

3 Vsi citati so iz intervjuja s F. Novincem Vse barve preteklih pripovedi. V: *Gorenjski glas* 2001, št. 88 (avtor Igor Kavčič).

Poletno popoldne, 1990, akril na platnu, 130 x 160 cm.
(foto: Marko Tušek)

Vrnitev s polja, 2010, akril na platnu, 155 x 120 cm.
(foto: Marko Tušek)

nost in svetlobno gradacijo kot olje. *»Na slikah poskušam izpoved doseči z barvami. Te so me vedno zanimale – pri ustvarjanju skušam vedno doseči čim bolj svojo barvo, tisto, ki bo gledalcu posredovala moja hotenja. Moje slike so tematsko posvečene krajini, ki jo interpretiram na sodoben način, na tak, ki je meni lasten. Akrilna tehnika mi omogoča večjo intenzivnost barv, veliko možnost pri iskanju barvnega vtisa.«*⁴

Novinc svoje kompozicije gradi na izraznih možnostih barve, ki so preplavile njegova dela. Z nanašanjem barv v čisti in nasičeni obliki doseže barvno izpolnjenost slikovnega polja. Z razmeščanjem barv v različne odnose ustvarja ritmične napetosti. Uporablja nenavadne, zahtevne barvne kombinacije. Podroben vpogled v obsežen sklop del na papirju odkrije barvne variacije posameznih motivov; barvni sestavi in akordi so nekoliko spreminjajo od ene do druge izvedbe. Na ta način s pravicato raziskovalno, študijsko predanostjo išče optimalna razmerja med oblikami in barvami. Stopnjevanje barvne izraznosti pri teh delih, in tudi na večjih slikarskih kompozicijah, dosega z uporabo širokega čopiča ter gradnjo kompozicije s krepkimi, dobro vidnimi potezi čopiča.

Barva na Novincevih slikah nima opisnega, temveč avtonomen značaj. Tako kot iz narave ni izluščil njene verne podobe, temveč podobo, ki so je preoblikovali njegovo doživljanje, domišljija, razumevanje in likovno znanje, so tudi barvne transformacije krajinskega okolja odvisne od njegovih hotenj. Motivi imajo torej svoje korenine v naravi okrog nas in v človeški, slikarjevi naravi.

Novinc največkrat uporablja štiri osnovne barve (rumeno, rdečo, modro in zeleno), ki skupaj tvorijo t. i. aditivni barvni krog. V procesu gradnje slike spremeni dimenzijo njihove svetlosti. Slikanje s primarnimi barvami v njihovi absolutni barvni svetlosti je zahtevno zaradi velike barvne energije.⁵

Žive, vibrantne barve so postale tako rekoč slikarjev zaščitni znak. Načini postavljanja barve ob barvo, vse skupaj je povezano v ritmizirano barvno zaporedje, krepijo energetske naboj barv. Platno ima status ekrana, saj se zdi, da barvno intenzivne podobe sevajo barve in svetlobo, kot da bi jih krepila posebna notranja energija. Včasih lahko dobimo vtis, da Novinc slika s fluorescentnimi, neonskimi barvami, ki svojo žarilno moč ohranijo tudi na nočnih prizorih, saj se slikar tudi v noč podaja v spremstvu barv. Številne nočne motive, ki jih zasledimo v njegovem slikarstvu, nam umetnik pojasni takole: *»Nekatere noči znajo biti tako čarobne, da človeka takoj prevzamejo. Lahko bi rekel, da človek najlepše stvari v življenju prespi. Ti običaji in navade so se mi kot otroku zelo vtisnili v spomin, zato sem to motiviko kasneje začel slikat in jo še danes slikam. Naj slednje orišem še v nekaterih primerih. Moja vas leži na platoju, na katerem je poleg hiš in gospodarskih poslopij tudi vsa obdelovalna zemlja. S to zemljo sem zaradi dela na njej močno povezan, vseskozi čutim njen dotik. Spodaj pod temi*

4 Po: Krivec Dragan, Judita, Ob Novincevi razstavi v ZDSLU-ju. V: *Slovenske novice*, 1995, str. 8.

5 Temnik, Boštjan, Horizonti (po)krajini v slikarstvu Franca Novince. 20. 11. 2009. V: *SLUT – letno glasilo Društva arhitektov in likovnih umetnikov Koroške*, 2010, str. 21.

bregovi teče reka, ki veliko poplavlja in s tem ustvarja močvirja. V teh močvirjih najdem polno življenja, skrivnosti in čarobnosti. In še danes hodim v ta močvirja, kjer se poskušam vedno znova napajati. V tem čistem potoku, ki je zelen tako poleti kot pozimi, rastejo čudovite rastline, polno je žabjih mresti in podobnih reči. Če pogledate moje slike (Čista voda, Žabji mrest, Mlakuža ...) s to vsebino, boste to čarobnost, o kateri vam sedaj pripovedujem, občutili tudi vi.»⁶

Na podobah skrivnostnega močvirja iluzijo prostora oblikuje pretehtana razmestitev širokih barvnih lis, ki sledijo oblikam močvirskega rastlinja in vodni gladini. Poteze čopiča, ki spominjajo na energijske silnice, ponazarjajo let kresnic. Barvni sestavi in zvrnjena perspektiva, ki nastane ob pogledu iz zgornjega rakurza na mlakuže in žabe mresti, motive spreminja v slikarske podobe, ki bi jim na prvi pogled pripisali abstrakten značaj.

Tudi mnogi drugi izbrani krajinski izseki, na primer pobočja, obsijana s soncem, propadajoči štor, ki se svetlika v noči, cvetoči grm na vrtu, osamljeno drevo, ki zavzame osrednje mesto na kompoziciji, gozd rdečih barv, dobrava po dežju, niso pejzaži v klasičnem pomenu. Novinca so ti motivi pritegnili, ker v njih sluti življenjski utrip narave.

Specifična barvitost daje večini Novinčevih slik fantastičen pridih. Dr. Milček Komelj piše, da je Novinc prizore »... usodno prežaril z živo barvito svetlobo; ta svetloba pa je videti tako v svojih značilnih nočnih plavinah kot v sončnih rumeninah v bistvu umetno nadnaravna.« *»V njegovi umetnosti je zato nepotrebno razločevati sončno osvetljavo od nočne, ker je umetnikova luč v celoti docela irealna, izsijana iz duhovnega spomina, in je z njo osvetljena realnost že sama po sebi spremenjena v irealen privid.»⁷*

Franc Novinc je na svoji umetniški poti prešel kar nekaj stilno različnih obdobj, pri tem pa ostal občutljiv slikarski pripovedovalec zgodb o trdem kmečkem delu in o povezanosti z naravo. Vedno pa so njegove kompozicije bolj izpoved kot pripoved. Slike ne odslikavajo konkretnega motivnega sveta, na njih ni realističnih podob narave, temveč kličejo v vidno to, kar živi v slikarjevem spominu in predstavah. Roka, ki siplje proso, roka, ki boža zemljo, čebelnjaki, iz katerih čebele hitijo na ajdovo pašo, nočni lov na žabe, nabiranje škrbince, kuhanje žganja, vrane na polju, jata ptic v letu, sveže preorana zemlja, izkopan krompir, mernik prosa na podu, svetloba, ki vstopa v domači skedenj in krajino, ter drugi motivi so odmevi slikarjevega otroštva in odrazi doživljanja domačega okolja.⁸

6 Pogovor z akademskim slikarjem prof. Francem Novincem, 20. 11. 2009. V: *SLUT – letno glasilo Društva arhitektov in likovnih umetnikov Koroške*, 2010, str. 8 (vodil ga je Boštjan Temnikar).

7 Komelj, Milček, besedilo v katalogu razstave *Sto slik slovenskega slikarstva: V čast sliki* (Muzej moderne umetnosti Múcsarnok, Budimpešta, avgust/september 2015), Galerija - muzej Lendava, 2015, str. 233.

8 Na tovrstna motivna izhodišča in stalnice Novinčevega slikarstva je opozorila razstava *Roke moje mame*, ki jo je pripravil Loški muzej Škofja Loka ob umetnikovi osemdesetletnici (Galerija na Gradu, Škofja Loka, september/oktober 2018).

Roka moje mame, 2010, akril na platnu, 110 x 150 cm.
(foto: Marko Tušek)

Zato so tako specifični, da jih najbrž v tako polni meri lahko srečamo samo v Novinčevem slikarskem opusu.

Spomini in značilnosti rodnega okolja sta torej dejavnika, ki obvladujeta Novinčev motivni svet, ta pa je predstavljen v samosvoji, pretehtani in barvno podkrepljeni podobi.